

Güzel Türkçem (!)

İNSANLAR birbirleri arasındaki iletişimi asırlardır din, ırk, renk ve görüş farklığına bakmaksızın eskilerin "lisan" şimliklerinde ise "dil" dediğimiz araçla sağlamışlardır. Bir başka deyişle "dil" insanları birbirlerini anlamalarını sağlayan bir araçtır. Amaç birbirleriyle anlaşma ve meramlarını birbirlerine anlatmaktır.

**Dr. Mustafa
AYDIN**

Amaç bu olunca da bunu gerçekleştirmede kullanılan araç veya araçların çeşidi ve şekli amaç kadar önemli değildir.

Her ülkede olduğu gibi zaman zaman ülkemizde de görüldü; hayatta insanların birbirlerine bir şeyler anlatmak, birtakım mesajlar göndermek için günlük konuşmalarında dil karmaşası, dil bozulması görülür. Bu bozulma konuşma dilini aşip yazı diline dönüştüğünde ise işin tehlikesi ciddi boyutlara ulaşıyor demektir. İşte bu noktada kendini otorite olarak gören kişi veya kurumlar hemen devreye girmekte ve kendilerince birtakım tedbirler geliştirmektedirler.

İşin bu noktasına kadar olan gelişmeler, hem dili bozanlar hem de dili korumaya çalışanlar açısından pek doğal ve normal bir davranıştır. Çünkü her iki kesimin de haldü nedenleri vardır. Haldü olmadıktan taraf ise dili bozanların da dili korumaya çalışanların da hiçbir bilimsel, akılcı ve mantıksal dayanakları olmadığına itiraz etmemektedir.

İşin bu noktasına kadar olan gelişmeler, hem dili bozanlar hem de dili korumaya çalışanlar açısından pek doğal ve normal bir davranıştır. Çünkü her iki kesimin de haldü nedenleri vardır. Haldü olmadıktan taraf ise dili bozanların da dili korumaya çalışanların da hiçbir bilimsel, akılcı ve mantıksal dayanakları olmadığına itiraz etmemektedir.

Taraf olmadan, bu gelişmeleri elimizden geldiğince gerçekçi bir yaklaşımla değerlendirdiğimizde karşılaştığımız manzara şöyle:

Birakin "metropol" diye adlandırdığımız büyük kentlerimizi, ticaret ve turizm merkezlerimizi, Anadolu'da en küçük kasabalarımızda bile mağazalarımızı, dükkanlarımızı ve benzeri mekanları tanıtmak amacıyla tabelalarındaki isimlerin, sloganların ve kendilerince bir ün, bir üstünlük veya bir ayrıcalık sağlamak için kullandıkları işaret ve sembollerin ne ifade ettiğini, ne çağrıştırdığını, o mekanların sahiplerinin dahi bilmedikleri açık ortada. Elbise satan bir mağazanın isminin, Türkçesi "havuç" olan bir yabancı sözcük olacağı gibi, salataları ile meşhur bir lokantanın tabelasını da, Türkçesi "çorap" olan yabancı bir sözcük süsleyebilir. Ya o sözcüğü oluşturan harflerin şekliyle ya da telaffuzundan hoşlanmıştır o mekanın sahibi. Sayıları yüzleri bulan ve medya diye adlandırdığımız bir kısım gazetelerimiz, televizyonlarımız özellikle de hiçbir zirai uğraş gerektirmeyen yerden biten otlar gibi çoğalan radyoların, bu bozulma ile tedavisi hiç de kolay olmayan yaralar açıldıkça açık ortada.

Burada bu basın kuruluşlarının, yazar veya konuşmacı temsilcilerinin, hangi sözcükleri nasıl kullandıklarını yazmamaya bile gerek yok. Zira artık köydeki çiftçilerden şehirdeki ayakkabı boyacıma, tüccarımdan devletin en üst düzeyindeki yetkililerine kadar, bu şahsiyetler hitap ettikleri halk kitlelerine örnek olacak yerde onların milli, manevi, ananevi ve ailevi değerleri ile alay etmekteydiler. Ancak burada asıl maksadımız onların alayları, aşağılamaları veya içinde yaşadıkları toplumu halatır görmeleri değil, bu amaçlarını gerçekleştiren bir araç olarak kullandıkları güzel Türkçemizi nasıl aşağıladıklarıdır.

Türkçe bir sözcüğü bir bastık gibi sağa sola çekip, gerçek anlamından nasıl uzaklaştırdıkları, müsteficenliğe varan anlamları nasıl verdikleridir. Anlamını kendilerinin dahi bilmedikleri değişik dillere ait birçok yabancı kelimeyi "Güzel Türkçemizin" o asil köklü sözcüklerinin arasına serpiştirip, ortaya "ne bildiği" belirsiz yan Fransızca, yan İngilizce, yan İtalyanca bazen de yan Arapça veya yan Farsça bir dil çıkarılmaktadır.

Amaçımız, Doğu Çin'den Balkanlar'a, Kırım'dan Kuzey Afrika'ya uzanan geniş bir coğrafya üzerinde değişik ağız, şive ve lehçeleri ile konuşulan "Güzel Türkçe"ne yapılan haksızlığı dile getirmek ve bu haksızlığa duyarlı plinak gerektirdiğini vurgulamaktır.